

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 662/2016
31.05.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Н.Г., због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Н.Г., адвоката С.И., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Врању К бр. 2/15 од 05.02.2016. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 бр. 411/16 од 13.04.2016. године, у седници већа одржаној дана 31.05.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Н.Г., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Врању К бр. 2/15 од 05.02.2016. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 бр. 411/16 од 13.04.2016. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Врању К бр. 2/15 од 05.02.2016. године окривљени Н.Г. оглашен је кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ за које му је утврђена казна затвора у трајању од три године и због кривичног дела омогућавање уживања опојних дрога из члана 247. став 1. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од три године и три месеца. Наведеном пресудом окривљени Н.Г. обавезан је на плаћање трошкова кривичног поступка у износу од 8.600,00 динара, као и плаћање судског паушала у износу од 8.000,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 бр. 411/16 од 13.04.2016. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Н.Г. и пресуда Вишег суда у Врању К бр. 2/15 од 05.02.2016. године потврђена.

Против напред наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Н.Г., адвокат С.И., без навођења законског основа, а из образложења поднетог захтева произилази да је исти поднет због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да

Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе, да је извршио кривично дело из члана 246. став 1. КЗ и кривично дело из члана 247. став 7. КЗ, или да побијане пресуде укине и списе врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу одредбе члана 486. и 487. ЗКП, на којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Н.Г. је недозвољен.

Одредбом члана 485. ЗКП прописани су разлози за подношење захтева за заштиту законитости од стране лица овлашћених за подношења захтева (члан 483. став 1. ЗКП), па је између осталих, у члану 485. став 1. тачка 1. ЗКП као разлог предвиђена повреда закона.

Чланом 485. став 4. истог Законика прописано је да окривљени може поднети захтев за заштиту законитости због таксативно набројаних повреда тог законика, учињених у првостепеном поступку и поступку пред апелационим судом.

Право окривљеног за подношење захтева због повреде закона је по ставу Врховног касационог суда сходно наведеној законској одредби, ограничено на повреде које су таксативно наведене у ставу 4. члана 485. ЗКП. Према томе, окривљени може поднети захтев за заштиту законитости због повреда тог законика: члан 74, члан 438. став 1. тачка 1.) и 4.) и тачка 7.) до 10.) и став 2. тачка 1.), члан 439. тачка 1.) до 3.) и члан 441. ст. 3. и 4. учињених у првостепеном поступку и поступку пред апелационим судом.

У захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Н.Г. који је поднет у складу са одредбом члана 483. став 3. ЗКП, као основ подношења захтева наведено је погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање у овом кривичном поступку.

Наведено међутим, по ставу Врховног касационог суда не представља законски разлог у оквиру повреда набројаних у члану 485. став 4. ЗКП због кога би окривљени, као овлашћено лице, могао поднети захтев за заштиту законитости, а како осим овог разлога у захтеву није наведен ниједан други разлог који би могао бити предмет побијања законитости одлуке у опсегу који ЗКП у члану 485. став 4. таксативно набраја, захтев је оцењен као недозвољен.

Поступајући на основу члана 487. став 1. тачка 2. у вези члана 485. став 4. ЗКП, Врховни касациони суд је одбацио као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Н.Г.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.**